

wskazał, iż w enumeratywnie wymienionych przez niego sprawach sądowych występował ze skargami na przewlekłość postępowania, które to skargi zostały oddalone bądź odrzucone postanowieniami (...), (...), (...) i (...). Zdaniem pozwanego odrzucenie bądź oddalenie powyższych skarg było nieuzasadnione, albowiem zasadne były składane przez powoda wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocników z urzędu. Nieuzasadnione decyzje w przedmiocie skarg na przewlekłość powoda spowodowały u powoda poczucie lekceważenia, instrumentalnego traktowania oraz wykorzystania jego położenia życiowego jako osoby osadzonej. Powód wskazał także, iż powyższe przerodziło się w pogorszenie jego stanu zdrowia, z którego to powodu musi przebywać pod stałą opieką lekarską i nie może właściwie funkcjonować w społeczeństwie.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz (...) kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił powództwo, zasądzając od powoda na rzecz Skarbu Państwa (...)kwotę 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i wniosków.

J. J. (1) przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej. Powód w sprawie o sygn. I Co 1712/12 (...) i w sprawie I Co 826/11 (...) domagał się zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Wnioski te zostały rozpoznane postanowieniami z dnia 8 maja 2012 roku i 2 kwietnia 2012 roku. Powód zaskarżył powyższe orzeczenia wnosząc skargę do (...) i zażalenie do (...) (sygn. III Cz 524/12). Powód w sprawach zarejestrowanych pod sygn. I C 276/10 (...), I C 142/11 (...), I C 130/12(...) i I C 1214/11 (...)wytaczał powództwa przeciwko Skarbowi Państwa. Zarządzeniem z dnia 4 października 2011 roku (...) zarządził zwrot pozwu. W pozostałych sprawach wydano natomiast postanowienia z dnia 2 stycznia 2012 roku, z 30 stycznia 2012 roku, z 8 marca 2012 roku i z 3 kwietnia 2012 roku, które powód zaskarżył wnosząc zażalenia odpowiednio do (...) (sygn. XVI Cz 711/12, XVI Cz 660/12) i (...) (I ACz 535/12, I ACz 536/12, I ACz 726/12). Powód wnosił pozwy przeciwko Skarbowi Państwa także w sprawach o sygn. I C 786/09 (...), IX C 139/10 (...), I C 1513/08 (...) i I C 257/08 (...). Na skutek wniesionych przez powoda apelacji, sprawy te zostały rozpoznane przez (...) (sygn. III CA 1333/11, XVI Ca 456/12), (...) (sygn. V Ca 409/12) i (...) (sygn. I ACa 1276/11). Powód wystąpił ze skargami na przewlekłość postępować w sprawach o sygnaturach: I Co 912/11 i I Co 9533/11 (...), I C 929/10 (...), I C 409/10 (...), I Co 994/11 (...), II C 272/11 (...), I Co 16/11 (...) IC 749/09, I C 90/11 i I C 59/11 (...). Postanowieniami (...) z dnia 11 maja 2012 roku (sygn.. III S 60,76/12), z dnia 22 maja 2012 roku (sygn. IV S 158/12), z dnia 24 maja 2012 roku (sygn. III S 49/12), z dnia 29 maja 2012 roku (sygn. III S 82/12), (...) z dnia 25 maja 2012 roku (sygn. I S 27/12), (...) z dnia 30 maja 2012 roku (sygn. IV S 107/12), (...) z dnia 30 maja 2012 roku (sygn. I S 128/12), z dnia 29 maja 2012 roku (sygn. akt I S 126/12) i z dnia 30 maja 2012 roku (sygn. akt I S 115/12). Skargi na przewlekłość w powyższych sprawach zostały oddalone bądź odrzucone.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o bezsporne twierdzenia stron. Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż przeprowadzenie wnioskowanych przez powoda dowodów okazało się zbędne, albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Nadto Sąd Okręgowy wskazał, iż wobec niewykazania przez powoda podstawowej przesłanki odpowiedzialności pozwanego, nie było celowe przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność stanu zdrowia powoda. Natomiast w odniesieniu do dowodu z akt spraw powołanych w uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż środek dowodu w postaci dowodu z akt sprawy nie istnieje, a przeprowadzenie takiego dowodu jest niedopuszczalne.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał powództwo w całości za bezzasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, iż powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych poprzez uniemożliwienie mu dochodzenia praw przed sądem w związku z oddaleniem bądź odrzuceniem skarg na przewlekłość postępowania, co wywołało u powoda poczucie dyskryminacji, lekceważenia, instrumentalnego traktowania i wykorzystania jego położenia skutkujące pogorszeniem stanu zdrowia powoda. Sąd doszedł do przekonania, że w toku powołanych spraw sądowych nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, a samo

subiektywne odczucie, że jego dobra osobiste zostały naruszone, nie uzasadnia stwierdzenia, że do takiego naruszenia rzeczywiście doszło, gdyż z obiektywnego punktu widzenia pozwany działał w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Nadto Sąd Okręgowy podkreślił, iż powód nie wykazał, aby zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy wskazał na podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 § 1 k.c. za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Wyjaśnił, iż sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez sądy powszechne, a w jego ramach wykonywanie zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości przez sędziów, w tym wydawanie postanowień, także niespełniających oczekiwań stron postępowania, jest co do zasady działaniem legalnym i zgodnym z prawem znajdującym swoje umocowanie w przepisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Prawa o ustroju sądów powszechnych. Co więcej Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt odpowiedniego stosowania w postępowaniu toczących się ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki przepisów o postępowaniu zażaleniowym, co implikuje ograniczoną zaskarżalność decyzji sądu (art. 394² k.p.c.). W konsekwencji wydanie postanowień odrzucających bądź oddalających wnioski powoda skargi na stwierdzenie przewlekłości postępowania, czy postanowień oddalających wnioski powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, nie jest działaniem niezgodnym z prawem i nie może uzasadniać odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy uznał za zasady podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powoda w okresie wcześniejszym niż 3 lata przed wniesieniem pozwu jest zasadny, jednak nie zmienia to oceny zasadności roszczeń powoda, wobec ustalenia ich bezzasadności.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie Sądu Okręgowego w całości na podstawie następujących zarzutów:

- nieważności postępowania w wyniku pozbawienia powoda możliwości osobistego udziału w procesie oraz odmowy ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu,
- pominięcia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań powoda, akt spraw sądowych, opinii biegłego oraz dokumentacji medycznej,
- bezzasadnego, z naruszeniem art.102 k.p.c., rozstrzygnięcia o kosztach procesu poprzez obciążenie go obowiązkiem ich poniesienia.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie jego powództwa w całości, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, na rzecz Skarbu Państwa – (...).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne.

Nietrafny jest przede wszystkim zarzut nieważności postępowania. Nie doszło bowiem do pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw na skutek zaniechania doprowadzenia go na rozprawę, na której zapadł zaskarżony wyrok oraz nieuwzględnienia jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Pozbawienie strony możliwości obrony

jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce wtedy, gdy z powodu wadliwości procesowych Sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00.). Sytuacja taka nie zaistniała jednak w rozpoznawanej sprawie. Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje obowiązku doprowadzania pozbawionych wolności stron na poszczególne rozprawy, na co wskazuje chociażby art. 327 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 września 2009 r., I ACa 573/09). Powód miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska procesowego w sprawie w formie pisemnej, z czego korzystał, składając w toku postępowania pisma procesowe.

Także odmowa uwzględnienia przez sądy obu instancji wniosku strony o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem w judykaturze Sądu Najwyższego, nie może być oceniana, jako powodująca nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1999 r., II UKN 418/98, z dnia 5 lipca 2000 r., I CKN 787/00 i z dnia 12 września 2007 r., I CSK 199/07 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 106/08 i z dnia 3 sierpnia 2012 r., I CSK 106/12).

Oczywiście nietrafny jest zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodów z dokumentów w postaci akt spraw sądowych, na które powoływał się powód w uzasadnieniu pozwu. Należy wskazać, iż judykatura zgodnie wskazuje, iż procedura cywilna nie przewiduje środka dowodowego w postaci akt sądowych. Dowód w sprawie mogą jedynie stanowić dokumenty znajdujące się w aktach sądowych. W tym zakresie należy wskazać na treść art. 244 i n. k.p.c., które odwołują się jedynie do dowodu z dokumentów, a nie do dowodu z innych akt sądowych. W szczególności nie można wywodzić dopuszczalności przeprowadzenia dowodu z akt innej sprawy sądowej z treści art. 224 § 2 k.p.c., który stanowi o możliwości przeprowadzenia po zamknięciu rozprawy dowodu z akt lub wyjaśnień organów administracji publicznej. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż przepis ten został umieszczony w rozdziale regulującym przebieg rozprawy, nie natomiast w rozdziale regulującym postępowanie dowodowe. Statuuje on jedynie możliwość przeprowadzenia określonego rodzaju dowodów po zamknięciu rozprawy, jednak w żadnej mierze nie można go odczytywać jako samodzielnej podstawy wprowadzenia do procesu cywilnego nowego środka dowodowego w postaci akt. Należy dodatkowo wskazać, iż zamieszczone w art. 224 § 2 k.p.c. sformułowanie „akta” należy odczytywać w kontekście art. 244 i n. k.p.c. i w konsekwencji rozumieć je jako „dokumenty wchodzące w skład akt” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 roku, III CSK 344/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2005 roku, I CK 653/04). W kontekście powyższego Sąd Okręgowy zasadnie wyprowadził wniosek o niedopuszczalności przeprowadzenia dowodu z innych akt sądowych. Na marginesie należy wskazać, iż to na powodzie spoczywał ciężar wskazania dowodów na poparcie faktów, z których wywodził skutki prawne (art. 232 k.p.c.), a także ciężar udowodnienia tych faktów (art. 6 k.c.), w konsekwencji Sąd Okręgowy nie był zobowiązany do poszukiwania w miejsce powoda właściwych środków dowodowych, w szczególności nie był zobowiązanych do ustalania, które z dokumentów wchodzących w skład akt sądowych powoływanych przez powoda w uzasadnieniu pozwu mogłyby być istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Przechodząc do rozpoznania zarzutu pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodów z zeznań powoda, opinii biegłego oraz dokumentacji medycznej należy na wstępie wskazać, iż co do zasady za przedmiot dowodu uznaje się fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Istotność faktów, jako przedmiot dowodu, powinna być oceniana w kontekście wskazanych w pozwie okoliczności uzasadniających powództwo (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz ich znaczenia prawnego. Nie każde fakty przedstawione przez strony powinny być przedmiotem dowodu, ponieważ Kodeks postępowania cywilnego przewiduje możliwość czynienia ustaleń na podstawie faktów niewymagających dowodu (art. 228-231 k.p.c.). Podkreślić również należy, iż sąd nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego ponad potrzebę procesową, którą, zgodnie z art. 217 § 3 k.p.c., wyznacza dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998 r., II CKN 554/97).

W kontekście tak określonych granic postępowania dowodowego należy wskazać, iż w przypadku ustalenia przez sąd braku podstaw do ponoszenia odpowiedzialności odszkodowawczej przez pozwanego za bezprzedmiotowe należy uznać przeprowadzanie dalszych dowodów na okoliczność ewentualnej wysokości szkody poniesionej przez powoda.

Rozważań w zakresie podniesionego zarzutu należy dokonywać w kontekście podstawy prawnej i faktycznej roszczenia powoda, która w praktyce determinuje zakres dowodów, które powinny zostać przez sąd przeprowadzone. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo zdekodował podstawę faktyczną powództwa wywodząc, iż powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych poprzez uniemożliwienie mu dochodzenia praw przed sądem w związku z oddaleniem bądź odrzuceniem skarg na przewlekłość postępowania, co wywołało u powoda poczucie dyskryminacji, lekceważenia, instrumentalnego traktowania i wykorzystania jego położenia skutkujące pogorszeniem stanu zdrowia powoda. Oznacza to, iż zdarzeniem wywołującym szkodę miałyby być postanowienia poszczególnych sądów wydawane w sprawach powołanych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, których przedmiotem było odrzucenie lub oddalenie skargi na przewlekłość bądź oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych lub o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Art. 417¹ § 2 k.c. statuuje odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem prawomocnym orzeczeniem. Powyższy przepis w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń sądów ustanawia konieczność uzyskania w odrębnym postępowaniu stwierdzenia niezgodności tego orzeczenia z prawem (tj. w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uregulowanej w art. 424¹ i n. k.p.c.), jednak wymóg ten został zniesiony przez art. 424^{1b} k.p.c. w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń od których skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje, jeżeli strona skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

W niniejszej sprawie zachodziła sytuacja uregulowana w art. 424^{1b} k.p.c., albowiem na postanowienia w przedmiocie oddalenia bądź odrzucenia skarg na przewlekłość nie przysługują żadne środki odwoławcze, natomiast w odniesieniu do pozostałych postanowień wskazywanych przez powoda wynika, iż były one przez niego zaskarżane zażaleniami.

Pomimo pominięcia przez Sąd Okręgowy regulacji art. 417¹ § 2 k.p.c., Sąd ten trafnie zauważył, iż postępowanie sądów wskazanych przez powoda w uzasadnieniu pozwu odbywało się w granicach i na podstawie prawa. Co więcej należy podkreślić, iż powód nie powołał żadnych okoliczności, które miałyby potwierdzić bezprawność działania sądów orzekających w sprawach z jego udziałem w postaci wydawania niezgodnych z prawem orzeczeń w przedmiocie skarg na przewlekłość oraz wniosków o zwolnienie do kosztów sądowych lub ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a także nie powołał na te okoliczność stosownych dowodów.

Skoro nie miało miejsca bezprawne działanie pozwanego Skarbu Państwa w postaci wydania niezgodnych z prawem orzeczeń, zatem prowadzenie dalszego postępowania dowodowego (w zakresie dowodu z przesłuchania powoda, jego dokumentacji medycznej, czy opinii biegłych) na okoliczność rozmiaru doznanej przez powoda szkody niemajątkowej było zbędne, skoro nie miał miejsca delikt, który powód wskazywał jako zdarzenie stanowiące źródło doznanej krzywdy.

Argumentacja przedstawiona przez powoda w apelacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie podważa tej oceny.

Mając na uwadze powyższe za bezzasadne należało uznać zarzuty powoda w zakresie naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów z jego zeznań, opinii biegłego i dokumentacji medycznej.

Bezzasadny okazał się także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 102 k.p.c. Przepis art. 102 k.p.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 98 k.p.c., zawierającym wyjątek od zasady odpowiedzialności za koszty postępowania sądowego strony przegrywającej sprawę. Ponieważ ustawodawca nie wskazał, nawet przykładowo, jakie okoliczności należy uznać za szczególnie uzasadnione w rozumieniu tego przepisu, ocena w tym przedmiocie pozostawiona została uznaniu sądu, który jednak, ze względu na wyjątkowy charakter przepisu, musi wyklądać go ściśle i stosować jedynie

w rzeczywistości "szczególnie uzasadnionych wypadkach". Sposób skorzystania przez sąd orzekający z art. 102 k.p.c. jest jego suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym i tylko do jego oceny należy, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, w rozumieniu tego przepisu. Ocena ta ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym, w zasadzie, nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. orzeczenia: Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CZ 142/12; Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. III CZ 25/12; z dnia 27 kwietnia 2012 r. V CZ 2/12; z dnia 20 kwietnia 2012 r. III CZ 17/12).

Okoliczność, że powód przebywa w zakładzie karnym i obecnie nie posiada dochodów, nie jest wystarczającą podstawą do zastosowania powyższego przepisu choćby z tego tylko powodu, że nie jest wykluczona zmiana tej sytuacji i uzyskanie przez powoda środków umożliwiających zapłacenie stronie przeciwnej należnych jej kosztów procesu. Dodatkowo należy wskazać, iż zgodnie z prezentowanym przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CZ 142/12) poglądem powód występujący z licznymi procesami przeciwko temu samemu pozwanemu, wynikającymi z podobnych okoliczności faktycznych i mających podobne podstawy prawne, ma niewątpliwie wystarczającą orientację, na podstawie uzasadnień wydanych w tych sprawach orzeczeń sądowych, co do okoliczności, które powinien wykazać w takich sprawach i przyczyn oddalania jego roszczeń.

Na okoliczność o zbliżonym charakterze wskazał Sąd Okręgowy uzasadniając przyczyny niezastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. Mianowicie wyjaśnił, iż powód decydując się na wytaczanie szeregu kolejnych postępowań sądowych przeciwko Skarbowi Państwa powinien liczyć się z możliwymi konsekwencjami finansowymi. Wprawdzie uzasadnienie Sądu Okręgowego w tym zakresie jest lakoniczne, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego jest ono trafne. Należy bowiem w szczególności zwrócić uwagę na fakt, iż powód na terenie całego kraju występuje przeciwko Skarbowi Państwa z szeregiem postępowań sądowych, powołując się w poszczególnych sprawach na zbliżone okoliczności w postaci pogorszenia jest stanu zdrowia na skutek przewlekłości postępowań czy wydawania przez sądy niezgodnych z prawem orzeczeń. Oznacza to, iż powód posiada rozeznania w trybie prowadzenia postępowania sądowego oraz możliwych podstawach rozstrzygnięć sądowych w zbliżonych stanach faktycznych, tym samym powinien być w stanie obiektywnie ocenić szanse powodzenia powództwa w niniejszej sprawie. Powód mógł zatem i powinien liczyć się z realną możliwością oddalenia powództwa i w konsekwencji powstania po jego stronie obowiązku zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej, która zmuszona była je ponieść.

Uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł o jej oddaleniu.

Na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. dokonano sprostowania z urzędu komparycji zaskarżonego wyroku w zakresie oznaczenia strony pozwanej.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto, stosownie do wyniku sporu, w oparciu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy odesłania z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz odesłania z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie), zasądzając od powoda na rzecz Skarbu Państwa – (...) kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania w odniesieniu do kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym art. 102 k.p.c. z tych samych przyczyn, co przytoczone przy rozpoznaniu zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 102 k.p.c. Dodatkowo przeciwko zastosowaniu w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. przemawiał fakt, iż powód, który uzyskał negatywne dla niego rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, winien mieć tym bardziej na uwadze, że również orzeczenie Sądu Apelacyjnego może być dla niego niekorzystne, co będzie wiązało się z koniecznością pokrycia kosztów postępowania apelacyjnego poniesionych przez drugą stronę.

Edyta Jefimko Maciej Dobrzyński Bogusława Jarmołowicz-Łochańska